

po svetu, povedite, da doslej vso pot še nismo govorili po nemški, in ako Bog dá, tudi govoriti ne bode potreba. Včeraj smo bili v poljskem gledišču, kjer smo videli prekrasni balét: „Ženitev.“ Danes opoldne odidem v Vilno.

— Zdravniško sporočilo o kranjski deželi za leto 1862 in 1863, izdano po c. k. medicinalni komisii tukajšnji, je prišlo ravnokar na svetlo in se tudi na prodaj dobiva v bukvarnicah. To je prvo tako sporočilo, ki v našem cesarstvu zagleda beli dan. Da bi le tudi koristilo!

— C. kr. dvorni svetovalec gosp. dr. Löšner je kranjskemu zdravniškemu društvu, katero ga je lani za svojega častnega uda izvolilo, zopet daroval 100 gold. v pripomoč zavodu, po katerem naj se ustanovi podpora vdov in sirot zdravniškega stanú.

— Čudno je to, da upravnistvo postojnske jame še zmiraj ni oklicalo o binkošti navadne slovesnosti. Po takem utegne resnica biti, kar smo slišali, da železnici bode vozov manjkalo, ker zarad kronanja jih bode treba za Pešt. Zato bojé upravnistvo postojnsko preloži slovesnost na dan Št. Petra in Pavla, kadar sta tudi dva praznika. Na vsaki način je treba, da naši bratje iz Hrvaškega ob pravem času zvedó, kako in kaj.

— Prihodnji petek pojdetá, kakor „Danica“ piše, gg. Jeriha, nunski spovednik v Loki, in Heidrih, sakristan v stolni cerkvi, skoz Pariz v Rim.

Iz Ljubljane. (*Gospodom volilcem glavnega mesta ljubljanskega!*) Ker je gospod dr. Jožef Zupan podpisanemu odboru naznanil, da ne sprejme na novo volitve za mestnega odbornika, tedaj se imenik za II. volilni razred (volilni dan 25. maja t. l.) tako-le preuredi:

Gospod Janez Jamšek, trgovec in hišnik,
 „ Andrej Malič, posestnik,
 „ dr. Anton Schöppel, c. k. vladin svetovalec,
 „ Matevž Schreiner, hišni posestnik in pasarski mojster,
 „ Jožef Zupan, korar in stolni fajmošter.

V Ljubljani 18. maja 1867.

Mestjanski volilni odbor.

— V „Laib. Ztg.“ stavijo „Mehrere Wähler“ vprašanje mestjanskemu volilnemu odboru: zakaj družih mož ni nasvetoval za mestne odbornike? Kakor smo od strane slišali, bode volilni odbor na interpelacijo onih „Wühlerjev“ brž odgovoril, kadar bojo oni njemu povedali: zakaj na zastavi centralnega odbora stojita napisana Eberle in Hansel, in to — namesto župana dr. Costa in predsednika kupčijske zbornice V. C. Zupana?!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Predvčeranjim 20. dne t. m. se je prvičkrat snidel državni zbor na Dunaji. Predsednik ministerstva baron Beust je obema zbornicama predstavil predsednika in podpredsednika: gosposki zbornici kneza Karlosa Auersperga kot predsednika, kneza Fr. Kuefsteina pa kot podpredsednika, — zbornici poslancev predsednika dr. Giskro, kot podpredsednika pa Fr. viteza Hopfen-a in dr. Ziemaljkovskega. Predsednika pozdravljata zbor z govoroma, v katerih se ozirata na politične razmere poslednjih dveh let in važno nalogo povdarjata, ki jo zdaj ima državni zbor. Trikratni slavaklici na cesarja sklepajo sejo. Ko so poslanci po ustavnem običaji predsedniku obljubljivali,

so Slovenci slovenski, Poljaki poljsko, Lahi pa laško govorili. Poljaki in Slovenci sedijo na desni. Prvikrat, kar ima Avstrija državni zbor, se je v njem 20. dne t. m. slišala slovenska beseda. Danes (v sredo) odpre presvitli cesar sam državni zbor. — Ogerski deželni zbor napreduje v svojih delih; al Hrvatov, ki jih je pričakoval do 15. t. m. v Pešt, ni še pričakal in jih pod krilom dvalizma tudi ne bode. — 11. dan t. m. na veke ostane častni dan v zgodovini hrvaški; istina je, da si je ta dan narod hrvaški posvetil svoje lice. Delal je deželni zbor hrvaški, kakor je od njega pričakoval narod. Sprejet je bil Perkovev nasvet: „naj visoki zbor sklene, da ne bode ne obravnaval ne glasoval v nekakem predlogu, naj ga podá vlada ali zbor, dokler Njih Veličanstvo ne blagovoli potrditi zakona o svobodi in neodgovornosti deželnih poslancev, kateri je bil sklenjen v 3. zborovi seji leta 1861.“ Važen je ta enoglasni sklep posebno zato, ker je še tudi več takih glasovalo za-nj, kateri so prijatelji Magjarom, če prav je vlada vse žile napela, da bi unijonistom pridobila večino. Hrvaški ban je poklical pred-se vse uradnike in duhovne, ter jim veleval glasovati tako, kakor vlada zahteva. Al zmotil se je. Vse njegovo žuganje ni stanovitnih in značajnih mož moglo preobrniti. Vsi so soglasno odgovorili, da se ne morejo izneveriti reči, katero so zastopali dozdej povestnem prepričanju, in da rajši trpé vse britkosti, kakor da bi narod zatajili. Tukaj njihove lastne besede, ki so jih govorili banu v obraz: Dr. Subotić: „Tú je moja glava; al tako ne bodem delal“; Prica je ravno tako govoril; Cepulić, ki ima 7 otrok: „Jaz ne prodajam domovine.“ Blažić: „Položim šest otrok na oltar domovini, al izdam je ne.“ Dr. Muhiću je rekla žena: „Bodi pošten; košček kruhasi že še prisluziš; jaz imam zdrave roke in tudi najni hčerki; preživeli se bomo; al domovina gré čez vse.“ Enako so govorili Torbar, Veber, Milić itd. Veliki prošt Kralj je odgovoril banu: „Moji dnevi so šteti; živel tako ne bodem dolgo, al domovine ne izdam.“ Vladika Gruić je odgovoril banu: „Dokler mi bode stala ta glava (pokazal je na svojo glavo) na ramah, dotle ne bodo ta usta glasovala za združenje z Magjari.“ Trikrat slava takim možakom! Resnične so besede „Pozora“, ki pravi: „Ti odgovori so vredni, da se s zlatimi črkami zapišejo v zgodovino in ohranijo v srcu ljudstva. Mi mu dostavimo še to, da ti govori so taki, da, kakor se je nekda zidovje Jeriha treslo pred glasovi, tudi oni raztresajo ozidje dvalizma! — Važen v tej seji je bil tudi predlog Vončine: „Deželni zbor trojedine kraljevine izrekuje slovesno, da trojedina kraljevina srbski narod, kateri v nji živi, s hrvaškim za isti in ravnopravni narod priznava. Predlog ta je bil z živio-klici sprejet. — V seji 14. t. m. je že ban naznanil, da je Njih Veličanstvo potrdilo omenjeno postavbo zarad varnosti poslancev. Vsled tega se prične živa debata, v kateri je večina izrekla, da dokler ne doide zboru sankcija tega zakona na postavni poti, dotle se zbor ne spušča v nobeno obravnavo. — 18. dne t. m. je došel zaželjeni kraljevi reskript zboru, in ta dan je bil odgovor, ki ga je poslanec Mrazović na pismo kraljevo nasvetoval, z dostavkom Vrbaničičevim brez debate z veliko večino sprejet. Ta odgovor povdarja samostojnost trojedine kraljevine po 42. članku od leta 1861. Ta sklep je Magjarone v zagrebškem zboru zeló razsrdil. Kaj bode dalje, se zdaj ne vé; govornica je bila poprej o razpustu hrvaškega zbora, zdaj je zopet vse tiho o tem.